

Népmese Jankovics Marcellnak

(Gyűjtötte: Szemadám György)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű nagy ország. De ez olyan nagy volt ám, hogy míg a lábát az Adriában áztatta, addig a hátát meg a Kárpátok hegyvonulatának támaszhatta. Szép nyugodtan pihent így sokáig, de aztán vele is az történt, ami az utóbbi időben mindennel és mindenkivel. Jöttek a kártevők. Az árvizet és a földrengést még csak bírta volna, de aztán jöttek a meztelen csigák, a sáskák, a patkányok, a zugírók és az ilyen-olyan világmegeváltók. Ezek konkolyt hintettek a búzába, a borba ecetet öntöttek, s nem törődtek vele, hogy az egerek kirágnak a gabonás zsákokat és felfalják a télire eltett sódort. Az emberek agyát meg ellepte a vörös iszap.

Szóval: abból a tejjel-mézzel folyó Kánaánból, - ami igazán soha nem volt az – nem sok maradt. Talán ha az egyharmada, de az is olyan lett, mint a rossz mosógépből kiszedett gatyá. Na persze jó régen volt mindez, s már a legöregebbek sem akarnak emlékezni rá, de mi azért tudjuk, hogy ez a „kurva ország” – amint megnevezte az egyik későbbi uralkodója-valójában egykor az anyaföldünk volt. (Mellesleg: jobb helyeken még a legbornírtabb börtönviselt anyaszomorító is kést rántana, ha az anyját kurvázzák, de nálunk ez nem probléma. A vörös iszapba dugott liberális fejjel ez is elviselhető. Sőt! Trendi „igazságbeszéd”.)

De hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem: tele volt az ország trónigénylő királyokkal, s hát még a királyfiak milyen sokan voltak! Voltak közöttük olyanok is, akik maguk se tudták, hogy azok lennének. Mert hogy a származásukat korábban senki nem közölte velük. Tengődtek hát, mint a többiek, egy szál farmernadrágban, a fejükben néhány verssel.

Mindez akkoriban történt, amikor keletről jött egy Gonosz Varázsló. Első látásra csak egy zömök, kopasz, vicces külsejű embernek tűnt, de valójában ő maga volt a Sötétség Küldötte. Ha ez az ember begázolt a búzába, letört egy kalászt és morzsolgatni kezdte – márpedig ez volt az egyik mániája -, hát az egész táblát ellepte az üszög.

Akkor odament a verejtékező parasztokhoz és még tréfálkozott is velük:

- Jól vagytok parasztok?

Mire ők szintén tréfálkoztak vele, mert azt mondták neki:

- Jól vagyunk, nagyon jól.

Aztán egy hét múlva már jött is értük az Ávó. Hogy mi volt az Ávó? Hát az egy olyan korabeli lelki betegség volt, amit azóta sem sikerült teljesen kiirtani. Ha valakit elkapott az Ávó, az ember olyan dolgokkal is vádolta magát, amit el sem követett, és állítólag boldogan állt még az akasztófa alá is abban a hiszemben, hogy a betegsége elmúlik.

De térjünk vissza a Gonosz Varázslóra, aki eldöntötte, hogy ebben – az akkoriban már sem tejjel, sem mézzel nem folyó – Kánaánban nem lehet rajta kívül sem király, sem királyfi. El is takarította őket az útjából. Így a mi főhősünknek – jó, hogy eddig szót sem ejtettem róla, pedig megérdemelné, csak hát gyermekkorában olyan kis mulya volt, hogy a többi királyfi között fel sem tűnt – az lett a sorsa, hogy édesapját bebörtönözték, őt pedig édesanyjával és nővérével együtt száműzték egy olyan helyre, ahol csak Lacinak szólították. Mert Laci volt ott minden fiúgyermek. No, aztán azoktól a Laciktól sokat tanult. Megtanulta, hogyan kell járás közben pisilni, hegyeseket köpni és szép magyarosan káromkodni.

Egyszer aztán az történt, hogy egy néni jött hozzájuk látogatóba, ki ugyan az édesanyja barátnőjének adta ki magát, de a vak is láthatta, hogy ő maga a Jó Tündér. Főhősünk – ne nevezzük Lacinak, hanem mondjuk ettől kezdve a nevét úgy, hogy Marcell – édesanyját és nővérét éppen aratásra vezényelték ki hajcsárjaik, s így rá hárult, hogy fogadja a látogatót. Beszámolója szerint szépen megmosakodott (!), és ki is öltözött a néni fogadására, mert felvett egy olyan gyönyörű kalapot, ami valamikor az ezerkilencszázhuszas években készült fehér lószőrből, s nagy, fekete pettyes szalag kerítette, ami vagy félméternyire lógott le hátul. Impozáns jelenség lehetett hát a tizenéves kisfiú, de a Jó Tündér látványa sem volt akármilyen, amit csak Marcell hiteles leírásával lehet érzékeltetni, ami így hangzik:

„Magas, fehér bőrű álomnő, friss sminkkel, kibontott vörös hajjal, a la Rita Hayworth (Apám révén tudtam, ki ő, mert odavolt érte), a legújabb párizsi divat szerinti áttetsző virágos muszlinruhában, karján teli bevásárlókosárral.”

A Jó Tündér aztán együtt vacsorázott a kis királyfival – aki egyre inkább érezte, hogy ő bizony egy valaha – volt trón várományosa -, de még ott is aludt vele, egy fedél alatt. (Hajnalban, amikor hősünk felébredt, még egy fedetlen keblet is látni vélt, de ezt talán már a költői fantázia vágyképeinek számlájára írhatjuk.)

A Jó Tündér aztán elbúcsúzott a királyfitól, s csodás ajándékkal lepte meg. Azt mondta neki:
- Tudd meg, hogy te királyfi vagy, s ráadásul olyan képességgel ruházlak fel, ami rajtad kívül csak keveseknek van. Beléphetsz bármilyen mesébe, és a mesét a hétköznapiakban is életre keltheted majd magad körül.

Marcell – az újdonsült királyfi – hitte is, nem is, amit a Jó Tündér mondott, s aztán hamar el is felejtette azt (a kebleket azóta sem!).

Hanem az édesanyja, a nagynénje és a nővére meg közben azt gondolták ki, hogy egy királyfinak nem csak női társaságban kell nevelkednie, hanem igazi férfiak között. Be is adták a pannonhalmi bencésekhez, akikről valamiért úgy gondolták, hogy a férfiasság netovábbját képviselik. No hiszen lett is eredménye ennek az iskoláztatásnak! Igen sok mindent tanult meg ott az ifjú. Hogy a legfontosabbakat említsem: leszoktatták a járás közben pisilésről, a hegyes köpésekről, és a szép magyar káromkodásokról.

Aztán ott állt ez a fiatalember az érettségi bizonyítványával, s útnak indult. Ment, mendegélt immár az üveghegyeken és az Óperenciás tengeren is túl, amikor egyszer csak azt látja, hogy egy nagyon kigyúrt, kopasz fiatalember görget vele szemben egy szikladarabot.

- Merre lesz a séta? – kérdezte meg illendően Marcell a hústornyot, de az csak annyit mondott:

- Fel.

Látta Marcell, hogy nehéz lesz egy ilyen izomagyú figurával szóba elegyednie, meg azt is látta, hogy az ember egy iszonyú méretű kőgúlára hordja fel a sziklákat, s mintegy utolsó mentségként még megkérdezte tőle:

- Ha adok egy filmszerepet, akkor abbahagyod-e ezt a hülyeséget?

- A gázsi? – kérdezte a nehézsavú férfi.

- Nincs, de beveszlek a csapatomba. – mondta Marcell, mire az megkönnyebbülten sóhajtott fel, mondván:

- Veled tartok csak ne kelljen ezt a kényszeres tevékenységet végeznem. Egyébként a nevem Sziszüphosz. Tudom, hogy hülyén hangzik ez a név, de hát te is voltál már Laci...

Mennek, mendegélnek, hát egyszerre csak látják ám, hogy Tündérország határán járnak, s egy szépen kiöltözött huszár vagdalkozik a réten egymagában.

- Hát te mit csinálsz itt, barátom? – kérdezte meg Marcell a kissé már leizzadt katonát.

- Én? Gyakorlatozok. Mióta Tündérország királya lettem, elszoktam a testmozgástól, s most próbálom magam újra formába hozni.

- Tán csak nem te vagy az a híres János vitéz? – kérdezte Marcell.

- De bizony én lennék az. – válaszolta a snájdig uniformisba bújtatott ember.

- Hát akkor gyere velünk – mondta Marcell, mert meg kellene birkóznunk a Gonosz Varázsló utódaival.

Magam sem értem, hogy történt – talán már Iluska sem volt a régi -, de János vitéz azonnal ráállt az alkura, s immár hármásban folytatták az útjukat.

Már csaknem visszaérkeztek a Duna és Tisza folyása mellé, amikor egyszerre csak azt látják, hogy egy óriási erejű ember tépkedi ki a földből a fákat.

- Mit csinálsz, ember? – ordított rá Marcell, ahogy csak a torkán kifért.

- Én-e? – válaszolt erre az – Rendet. Mert itt nagy a rendetlenség.

Ebben igazat kellett neki adni, de azért Marcell megkérdezte tőle:

- Tudom, hogy te vagy az a híres Fanyűvő Fehérlófia, s hogy dühöd indokolt, de azért miért ne árasszuk rá másként ezt a dühöt az igazi kártevőkre?

Szó, ami szó, Fehérlófia hosszan gondolkodott, aztán belépett Marcell csapatába, s amikor Sziszüphossal és János vitézzel együtt betették a lábukat abba a kis országba, érezték, hogy lesz tennivalójuk elég. Mert idő közben a sok trónigénylő király és királyfi erősen

megfogyatkozott. Sokan disszidáltak, mások öngyilkosok vagy alkoholisták lettek, de voltak olyanok is, akik egyszerűen csak abbahagyták ezt a foglalkozást.

De Marcell, Sziszüphosz, János vitéz és Fehérlófia csináltak aztán olyan rendet abban a kis országban, hogy annak még a svéd király is a csodájára járt. Sziszüphoszból sport-, és ifjúsági miniszter, János vitézből belügy-, és hadügyminiszter, Fehérlófiából pedig környezetvédelmi-, egészségügyi-, kultusz-, pénzügy-, és még akárhány tárca maradt, olyan miniszter lett. Az utcák egyenesek lettek, az emberek mosolyogtak, s még a kutyák is szivaroztak.

Marcell lett hivatalosan is a királyfi, s annyi plecsnit kapott a dolmányára, hogy szinte már lépni sem tudott tőlük.

Az egykor-volt Jó tündér – pedig már régóta nyugdíjba ment, - de azóta is elégedetten nézi egykori varázslatának következményeit.

A jó Isten éltesse őket sokáig!